

Παλιές Αλύκες στο Μόνιου («...») ουα Ξε... / Ε...

Του Γιάννη

Μόνιου

Θυμάμαι. Δεκαετία του '50. Παιδάκι.

Μαζί με πολλά άλλα παγονεριτάκια – με αγωνία κάθε φορά – περιμέναμε την νύκτα των Χριστουγέννων, νύκτα γεννήσεως του Χριστού.

Μετά την δωδεκάτη ώρα ίσαμε τα χαράματα έπρεπε να πηγαίνουμε – ένας ένας, δύο δύο (συνήθως αδελφάκια) – στα σπίτια της γειτονιάς και των συγγενών, για να λέμε:

«Κόλιατ μπάμπο» (η παγονερίτικη προφορά ήταν «Κουλιάντου μπάμπο»).

Αυτή η προφορά με δυσκόλεψε πολύ να βρω τι ακριβώς σημαίνει αυτή η φράση, παρά τις επίμονες ερωτήσεις μου προς παλιότερους Παγονερίτες).

Το λοιπόν, την προηγούμενη μέρα πηγαίναμε να κόψουμε βέργες από κρανιές.

Δεν κόβαμε τους μίσχους (κοτσάνια), αλλά συνδέοντάς τους και πλέκοντάς τους σχηματίζαμε κάτι σαν μικρά στεφάνια με άξονά τους τον κορμό της βέργας.

[\(περισσότερα...\)](#)